

Sygn. akt III UK 326/19

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania Ł. B.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 23 czerwca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S.

z dnia 7 grudnia 2018 r., sygn. akt VI Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 7 grudnia 2018 r., sygn. akt VI Ua (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. – w sprawie z odwołania Ł. B. przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. – oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 16 marca 2018 r., sygn. akt IX U (...), w którym Sąd Rejonowy zmienił orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. z 24 marca 2015 r. (którym zaliczono ubezpieczonego do lekkiego stopnia niepełnosprawności do 31 stycznia 2020 r., z symbolem przyczyny niepełnosprawności 07-S) wyłącznie co do okresu do 31 stycznia 2017 r., ustalając,

że w tym okresie odwołujący był osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym z symbolem przyczyny niepełnosprawności 05-R oraz mógł podjąć zatrudnienie w warunkach pracy chronionej (pkt I); w pozostałej części oddalił odwołanie (pkt II).

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego ubezpieczony zaskarżył skargą kasacyjną.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżanego orzeczenia nie została zrealizowana funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu, których założenia i istota zostały wyjaśnione w uchwałach SN - mających moc zasad prawnych - z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98 (OSNC 1999 nr 7-8, poz. 124) i z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008 nr 6, poz. 56). Nieprzeprowadzenie zawnioskowanego dowodu na okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy stanowi naruszenie przepisu postępowania (art. 217 k.p.c.) i stanowi usprawiedliwioną podstawę kasacji (postanowienie SN z dnia 7 maja 1997 r., II CKN 211/97, LEX nr 50605).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ubezpieczonego nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony twierdzeniem o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej

(art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9

czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Chociaż autor skargi twierdzi o oczywistej zasadności jego skargi wiąże z naruszeniem przepisów prawa procesowego to jednak nie przedstawia w uzasadnieniu wniosku odpowiedniego wyводу zawierającego argumentację, którą wykazałby walor oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdzenie o naruszającym art. 217 k.p.c. nieprzeprowadzeniu przez Sąd zawnioskowanego dowodu nie uwzględnia stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w S. w zakresie sygnalizowanej kwestii.

Sąd drugiej instancji stwierdził, że wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań lekarki leczącej ubezpieczonego – pulmonolog H. P., został zgłoszony już na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Do wniosku tego Sąd Rejonowy odniósł się merytorycznie w czasie rozprawy z 16 marca 2018 r., a w której pełnomocnik ubezpieczonego wziął udział. W czasie tej rozprawy Sąd Rejonowy oddalił przedmiotowy wniosek dowodowy. Pełnomocnik ubezpieczonego nie zgłosił umotywowanego zastrzeżenia co do prawidłowości powyższego postanowienia dowodowego. W konsekwencji skarżący utracił możliwość skutecznego wnioskowania o przeprowadzenie owego dowodu po raz pierwszy dopiero na etapie postępowania przed Sądem II instancji (art. 162 k.p.c.). Sąd drugiej instancji podkreślił, że w toku procesu został przeprowadzony dowód z opinii biegłej z zakresu pulmonologii i do wydanej przez tą biegłą opinii ubezpieczony nie zgłosił w zasadzie żadnych merytorycznych i podlegających rozpoznaniu zarzutów. W rozpoznawanej sprawie kwestią sporną podlegającą udowodnieniu w postępowaniu sądowym był stan zdrowia ubezpieczonego w kontekście stopnia jego niepełnosprawności. Na tę okoliczność Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii kilku biegłych - lekarzy specjalistów o specjalnościach odpowiadających schorzeniom zgłaszanym przez Ł. B. . Sąd drugiej instancji

stwierdził, że na zgłoszenie wszelkich niezbędnych wniosków dowodowych jest przewidziany określony termin, a obowiązkiem Sądu jest dbanie o rozpoznanie sprawy bez zbędnej zwłoki (art. 6 § 1 k.p.c.). Pełnomocnik ubezpieczonego już w listopadzie 2015 r. otrzymał zobowiązanie do przedstawienia wszelkich dowodów na okoliczność stanu zdrowia ubezpieczonego. Zobowiązanie to wykonał, nadsyłając pismo procesowe z 16 listopada 2015 r. wraz z załącznikami. W piśmie tym nie wzmiankował o jakichkolwiek problemach z dostępem do dokumentacji medycznej z przebiegu leczenia ubezpieczonego, nie wnosił też o przesłuchanie jakiegokolwiek świadka. Co za tym idzie, postępowanie Sądu pierwszej instancji polegające na oddaleniu wszelkich złożonych później wniosków dowodowych było prawidłowe także z punktu widzenia treści art. 207 § 6 k.p.c.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.